

РЕШЕНИЕ

№ 25881

гр. София, 04.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 18.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10347** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. Ю. /А. У./, роден на 01. 12.1986 г., паспорт № U28530356, издаден на 22.12.2022 г. от Х. Турция и валиден до 22.12.2023г., чрез адв. М. А.-САК, със съдебен адрес: [населено място]. [улица], ет. 1, срещу: Отказ от 24.09.2024 г., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза D), издаден от Т. П. съветник, консул в Генерално консулство на Република България в [населено място], по заявление от 03. 06.2024 г., с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ-при проверка на адреса на седалището на търговското представителство е установено, че там няма обособен офис.

С жалбата се твърди, че отказът е издаден в нарушение на 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Отказът е постановен и в нарушение на реда за издаване на ИАА и във връзка с това се иска съдът да се произнесете с решение, с което да уважи подадената от Ю. жалба и отмени отказ от 24.09.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза D), постановен от Т. П., съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], като незаконосъобразен. Моли за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят А. Ю., чрез адв. М. А. – редовно призован, се представлява от адв. А., преупълномощена от адв. А.-САК. Адвокат А. моли съдът да уважи жалбата и да отмени отказа. Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски, за което представя списък. Адвокат А. намира отказа за неоснователен, защото няма изложени мотиви, за да разбере Ю. защо му е отказана виза тип „D“. В

случая приложимо било решение по адм. дело № 6311/2020г. по описа на ВАС, а от събраните в съдебно заседание гласни доказателства била отречена констатацията на органите на дирекция „Миграция“, проверили адресите, където е следвало да живее лицето.

Ответникът Т. П., съветник – консул в Генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция, чрез И. А., гл. специалист в Дирекция „КО“ НА МВНР, пълномощник на ответника – редовно призован, се представлява от И. А., главен специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция КО на МВНР. Процесуалният представител на ответната страна А. счита, че жалбата е неоснователна и недоказана, постановеният отказ е законосъобразен, констатациите в него кореспондирали с истината.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

От фактическа страна съдът установи следното:

Жалбоподателят А. Ю. е представител по право на търговско представителство Ю. Н. Г. АКАРЯКЪТ И. Т. Т. ВЕ С. Л. Ш. с БУЛСТАТ[ЕИК], вписано в единния регистър на Българска търговско-промишлена палата под № [ЕГН] с решение от 23.05.2024г. Търговското представителство е вписано регистър БУЛСТАТ, видно от справка от публичния регистър на Агенция по вписванията, регистър БУЛСТАТ и регистрите на Българска търговско-промишлена палата, за да може активно да управлява и представлява търговското представителство, на А. Ю. му била необходима виза за дългосрочно пребиваване -вид „D“.

На 03.06.2024 г., подал заявление за издаване на виза в Генералното консулство на Република България в [населено място], като приложил и всички необходими документи, доказващи целта на пътуването и основанията за издаване на виза. На 24.09.2024 г. съветник–консул Т. П. постановил отказ за издаване на виза, с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В полето „допълнителни забележки“ е отбелязано, че при проверка на адреса на седалището на търговското представителство е установено, че там няма обособен офис. Отказът бил връчен на жалбоподателя Ю. на 24.09.2024 г. от служителите на Генералното консулство на Република България в [населено място].

С писмо рег. № 5364-92264/08.11.24 г. на група „Миграция“ към ОД на МВР - Х., е изразено отрицателно становище, защото на 23.07.24 г. служителите на група „Миграция“ са извършили проверка на посочения адрес на пребиваване на жалбоподателя Ю., в [населено място], [улица], където провели разговор с В. (собственик на недвижимия имот и наемодател), която потвърдила, че имота се дава под наем и становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от зам. председателя на ДАНС. Държавна агенция „НС“, в което е отразено, че жалбоподателят не представлява заплаха за националната сигурност на Р. България. Справката на Дирекция „Миграция“, която от друга страна се е позовала на докладна от ОДМВР-Х., е послужила на административния орган, постановил отказа, да приеме наличие на основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

По делото е разпитан в качеството на свидетел М. Х..

Приложена е и цялата административна преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок, а разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник–консул Т. П. в Генерално консулство на Република България в [населено място], който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н. С оглед изискванията на чл. 9г от ЗЧРБ и приложените заповеди, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

При издаването на административния акт е спазена и предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени правните основания чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ- при проверка на адреса на седалището на търговското представителство е установено, че там няма обособен офис, но последното съдът приема като фактическо основание за отказа.

От събраните по делото доказателства става ясно, не лицето А. Ю. притежава шенгенска виза за дългосрочно пребиваване. Установи се, че същият е сключил договор за наем на офис, както и на имот на който да пребивава. Има регистрирано търговско представителство в страната, с посочено седалище и адрес на управление - [населено място], с представен в Т. договор за наем. Адрес за пребиваване в [населено място], видно от приложен по делото договор за наем и подписана от наемодателя декларация. Жалбоподателят е упълномощил М. Х., свидетел по делото да го представлява пред българските икономически оператори и власти във връзка с дейността на търговското представителство , както и да рекламира дейността и намира клиенти в страната. Това е и целта на регистрацията на търговското представителство. За да може лично и пълноценно да управлява и представлява чуждестранното търговско представителство, да извършва дейността си свободно на територията на страната, на 03.06.2024г. жалбоподателят е подал в Генералното консулство на Р България в [населено място] заявление за издаване на виза тип „D“.

Предвид разпоредбата на чл. 24, ал.1, т.6 от ЗЧБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско- промишлена палата търговско представителство в Република България. В конкретния случай тези правила са спазени, жалбоподателят има регистрирано търговско представителство с посочено седалище на управление.

По делото бяха представени доказателства от трети за производството лица - ДАНС и

група „Миграция“ към ОД на МВР - Х., във връзка с извършената съгласувателна процедура по издаване на виза, от която става ясно, че:

- ДАНС е дала положително становище за издаване на виза, тъй като за жалбоподателя няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

- По отношение на становището на група „Миграция“ към ОД на МВР-Х. се установи, че на 23.07.24 г. служителите на група „Миграция“ извършили проверка на посочения адрес на пребиваване на жалбоподателя Ю., в [населено място], [улица], където провели разговор с В. (собственик на недвижимия имот и наемодател), която потвърдила, че имота се дава под наем.

Била извършена проверка (без да се сочи дата) и на седалището на търговското представителство в [населено място], [улица], от която установили, че недвижимия имот се обитава от трето лице - Г. Ю. М.. Последната обяснила, че именно тя обитава недвижимия имот заявявайки, че на този адрес няма седалище на фирма. Така, без да изискат документи, удостоверяващи правното основание на Г. М. за ползване на жилището, и без да проверят това чрез наемодателката В., служителите на група „Миграция“ дали вяра на тези твърдения и изразили отрицателно становище.

По делото не са представени протоколи за извършените проверки на адреса за пребиваване и седалището на търговското представителство, с положени подписи на лицата, осъществили проверката и на лицата дали обяснения - В. и М.. Установеното при проверките е обективизирано единствено в докладна записка от 11.09.2024 г.

Отделно от това, ответната страна представи административната преписка, по която се намират нотариален акт от 07.10.2022г. на Нотариус М. М., с рег. № 420 в НК, договор за наем от 30.05.2024г. и нотариална заверена декларация от наемодателка, с която декларира, че е предоставила жилище за адрес на пребиваване на жалбоподателя в [населено място]. В хода на съдебното заседание бе изяснено, а и не бе оспорено от ответната страна, че сключения между Ю. В. и търговското представителство договор за наем на недвижимия имот в [населено място], на който е регистрирано седалището на търговското представителство е представен и се намира в Б..

За наемането на този имот свидетелства и разпитания по делото свидетел М. Х., упълномощен от жалбоподателя да регистрира търговското представителство в страната, тъй като владее български език. Същия присъствал на огледите на недвижимите имоти, както в [населено място], така и в [населено място], и осъществявал превод между наемодателя Ю. В. и наемателя Ю.. В тази връзка свидетеля спомена, че е разговарял с наемодателката и същата е заявила, че офиса не е предоставян на никого да живее в него и изразила готовност да подпише декларация и за него. Свидетелят отговори и на зададените от съда въпроси относно характеристиките на недвижимия имот, на който е регистрирано и седалището на търговското представителство, като, наемна цена и други.

След регистрацията му, свидетелят заяви, че е провел и две срещи от името и за сметка на търговското представителство с други търговски дружества, за развиване на търговската му дейност в България, като изясни и целите на това представителство - да рекламира дейността на дружеството в България. Съдът кредитира показанията на свидетеля, защото те се подкрепят с останалия събран по делото доказателствен материал.

Следователно, от събраните по делото доказателства - положителното становище на

ДАНС; договора за наем в [населено място] от 30.05.2024г. - за пребиваване; нотариално заверената декларацията от В., съществуващ договор за наем на недвижим имот в [населено място], на който е регистрирано седалището и адреса на управление на търговското представителство, удостоверение за открита банкова сметка и гласните доказателства, съдът може да направи обосновано заключение, че на адрес: [населено място], [улица] № 51 се намира и офиса на търговското представителство, с което се доказва целта и условията на заявеното искане за издаване на виза.

Отделно от това административния орган не е взел предвид представеното доказателство относно наличиостта на откритата банкова сметка на територията на страната.

Налице е нарушение на чл. 35 и 36 от АПК, отказът е издаден при неизяснени фактически обстоятелства, позовавайки се единствено на получената от Дирекция „Миграция“ информация, която всъщност се основава на едно недокументирано твърдение на наемодателката М., административният орган незаконосъобразно е постановил отказа, тъй като е бил длъжен да изясни това обстоятелство като изиска допълнителна информация и от заявителя. Като не е сторил това административния орган е допуснал нарушение на административно производствените правила. Съмненията относно наличието на офис не оборват целта на пребиваването - да извършва реклама и намира клиенти за своята транспортна дейност, намерение което се установява още с регистрацията на търговското представителство, а и от упълномощеното в страната лице и свидетел М. Х..

Отказът за издаване на виза не е мотивиран - нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт.

Правното основание за отказа е чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧБ – „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“. Същевременно, се твърди, че посочения адрес на офиса се обитава от друго лице, което не кореспондира с посоченото правно основание. Така не става ясно какво точно се твърди. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визириания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят само заявителя и неговото поведение, а не по принцип.

„В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, за условията и реда за издаване на виза и определяне на визовия режим, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, които биха могли да обосноват липсата на изложени конкретни мотиви за постановения отказ. От съществено значение е обстоятелството, че в случая не е съобразено обстоятелството, че Република България е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза - основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), И). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат „широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и относно преценката на релевантните факти, за да могат, да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но

това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза. Тези комплексни оценки, „основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава“ предполагат и съставянето на „прогнози относно предсказуемото поведение“ на кандидата — Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ:С:2013:862, т. 60 — 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито е съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта и на канещото лице. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения адм. акт. при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус. „/Решение 14956/03.12.2020 по КАХД № 6311/2020 на ВАС/.

От така изложеното, не става ясно въз основа на кои данни административния орган е направил извод, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Не представляват мотиви и приложената с административната преписка докладна записка на органите при група „Миграция“ към ОД на МВР-Х., тъй като няма препратка към нея от заповедта и не е посочено, че съдържанието ѝ е неразделна част от заповедта, а не са снети сведения от собствениците-наемодатели, които да бъдат приложени към нея.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при неспазване на процедурата и при противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за ново произнасяне по заявлението и издаване на виза тип „D“, при наличие на предвидените в закона предпоставки за това. Следва да се проверят твърденията на жалбоподателя относно наличието на наети помещения.

При новото произнасяне по заявлението следва да се вземат предвид всички коментирани обстоятелства и факти в настоящото решение.

С оглед изхода на спора, следва съдът да осъди ответника да заплати в полза на жалбоподателя държавна такса в размер на 10 лв., в тази връзка съдът следва да осъди ответникът да заплати на жалбоподателя и адвокатско възнаграждение, в размер на 1000 лв., на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за Минималните размери на адвокатските възнаграждения, а в останалия размер до 3000 лева отхвърля претенцията като неоснователна и недоказана.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4, във връзка с чл. 173 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Ю. /А. У./, роден на № 01. 12.1986 г., паспорт № U28530356, издаден на 22.12.2022 г. от Х., Турция, валиден до 22.12.2023 г., чрез адв. М. А.-САК, със съдебен адрес: [населено място]. [улица], ет. 1, срещу Отказ от 24.09.2024 г., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза D), издаден от Т. П. съветник, консул в Генерално консулство на Република България в [населено място], по заявление от 03.06.2024 г., с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, защото при проверка на адреса на седалището на търговското представителство е установено, че там няма обособен офис.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Т. П., съветник-консул в Генерално консулство на Република България в [населено място], за ново произнасяне, по заявление от 03.06.2024 г. на А. Ю. при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Генерално консулство на Република България в [населено място], да заплати на А. Ю. /А. У./, роден на № 01.12.1986 г., паспорт № U28530356, издаден на 22.12.2022 г. от Х., Турция и валиден до 22.12.2023 г., чрез адв. М. А.-САК, със съдебен адрес: [населено място]. [улица], ет. 1, направените по делото разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.